

Scénář k rozhlasové reportáži

Danuše Machoňová: „Nikdy jsem neměla strach.“

Zpracovali: Adéla Vlahová, Jakub Saviš, Petr Krotký, Vojtěch Dvořák, ZŠ a MŠ Pražská 98, Znojmo

Jakub: Než jsme měli možnost sejit se s paní Machoňovou, zjistili jsme spoustu věcí z období, ve kterém žila. Narodila se v roce 1935 a na své dětství má velmi silné vzpomínky, třeba když jako šestiletá měla hlad a jídlo prostě nebylo.

pamětnice: „Nesměli jsme si vzít žádnou řepu, poněvadž tam byla velká hromada řepy. Jenomže ta řepa byla důležitá, tehdy, k jídlu, k vaření, a tak my jsme vždycky jeden hlídal a druhý kradl. Tu jednu jedinou řepu. A zase jsme šli dál.“

Petr: Danuše se nebála, ani když s kamarády odminovávala viadukt Brumov-Bylnice ve Vlárském průsmyku. Projížděly přes něj zásobovací vlaky pro armádu. Holky hlídaly a kluci se snažili miny deaktivovat.

pamětnice: „A hoši začali odminovávat. Jak to dělali, nevím. Jak to věděli, jak to znali, nevím. Odminovali to a jakmile odminovali, tak nám dali zase rukou znamení a my jsme všichni utekli.“

Jakub: S koncem války přišlo stěhování do Znojma. Tam se Danuše setkala se skautingem a vzápětí i stala vedoucí vlastní družiny. Skautu zůstala věrná po celý život. Pořádala tábory doma i v zahraničí. V době zákazu stále tajně vedla jeden oddíl.

pamětnice: „Opravdu nemám strach. A neměla jsem nikdy strach. Jestli mě to naučila ta válka a ty zkušenosti z války, jako dítě, tak pravděpodobně to je prostě ve mně. Nemám strach.“

Vojtěch: Danušiným dalším celoživotním zájmem byla obětavá péče o nemocné v nemocnici ve Znojmě. Pracovala tam jako zdravotní sestra.

pamětnice: „A mně to nevadilo. Ti lidé mě potřebovali. A když tam nebyl nikdo druhý, tak jsem dělala já.“

Adéla: Na pozadí se odvíjel i jiný příběh. A to o státním dohledu nad lidmi, kteří se netajili odlišnými názory. Například na pokoje v nemocnici byli umísťováni policisté jako pacienti. Nepříjemná byla i neustálá přítomnost příslušníků StB všude, kam se Danuše vydala.

pamětnice: „*My jsme chodili do práce i z práce s doprovodem.*“

Jakub: Léto roku 1968 trávila Danuše v Bulharsku. Zpráva o obsazení ji zastihla právě tam, Její pobyt tak musel být prodloužen o měsíc. Po opětovném zákazu skautské činnosti se Danuše vrací k tajnému vedení Junáka.

pamětnice: „*Naučilo to děti nebát se, a to bylo důležité, protože nikdy nevíme, co může přijít.*“

Adéla: Paní Machoňová je stále aktivní. Dnes už jako členka oldskautu. Schází se s přáteli a užívá si radosti. Děkujeme, že nám dovolila do svého života nahlédnout.

